

And the Oscar goes to.....

Benjamin Kold Rosenkilde*

”I Danmark har vi behov for en diskussion om, hvad racisme er. For vi står helt klart i en forvirret situation, hvor folk bruger en masse udtryk, de faktisk ved meget lidt om. Vi er nødt til at nå frem til, hvad vi forstår ved racisme og ved racister” (Dragsdahl, 2017).

Sådan udtalte Journalist, Jørgen Dragsdahl, til nyhedsmediet Ræson sidste år. Udsagnet var baseret på Dragsdahls frustration over den danske debat, omhandlende racisme. Ifølge Dragsdahl påtager debatten sig ofte en overfladisk dimension, hvorpå vi aldrig kommer ind til kernen af de kulturelle aspekter, der har været med til at forme og vedligeholde den danske racisme. Selvom vi i Frejas sal nok stadig mangler at producere en bredere enighed og definerbar fællesforståelse af racismens dimensioner, så er diskussionslysten omhandlende begrebet ellers ikke en manglende størrelse. Man vil kunne argumentere for, at Dragsdahl har en vis pointe i nødvendigheden af en fællesforståelse. Hvis vi ikke kan blive enige om, hvad der i sidste ende konstituerer en racist eller racismen selv, så kan vi vel heller ikke blive enige om, hvor den eksisterer, hvem der udsættes for den, og hvem der bidrager til den. Og kan vi ikke blive enige om dette, kommer vi så nogensinde til at kunne tage første skridt mod en løsning?

Tilbage i februar 2016 løb den 88. udgave af Oscaruddelingen af stablen. Normalt har den årlige prisceremoni til formål at anerkende fremragende præstationer inden for filmindustrien i USA. Noget var dog anderledes det år. Kontroversen vedrørende årets nomineringer var nemlig manglen på anerkendelse. Flere stemmer inden for filmindustrien gav samme år udtryk for, at der manglede diversitet i nomineringerne. Manglen på anerkendelsen af ’non-whites’ set ud fra oscarstatuetterne, vil man kunne

---

* **Benjamin Kold Rosenkilde** er Bachelor of science i Internationale studier og Socialvidenskab og kandidatstuderende på 2. semester i Kultur og Sprogødestudier og International Development studies. Hans primære forskningsinteresser er afro-minoriteters oplevelser med racisme i Danmark, Sydamerika, USA og Mellemøsten. Derudover har han interesse i at arbejde med, hvordan vidensproduktion og erindringspolitik udnyttes som magtmiddel men ligeledes kan bruges som værktøj i ny historieskabelse, f.eks. i forhold til hvorledes det kulturhistoriske museum, som institution og historisk formidler, gennem digitale værker og sanselige indtryk, beskæftiger sig med koloniale fortællinger og dansk kulturarv.

argumentere for, har haft sin eksistens siden den første officielle oscaruddeling blev præsenteret tilbage i 1929. Tilbage i 2016 skabte manglen på afroamerikanske nomineringer dog røre og debat i USA. Debatten gik på de afroamerikanske og andre etniske minoriteters mulighed for at blive anerkendt og repræsenteret i et miljø, som gennem tiden har favoriseret hvide amerikanere og mest af alt hvide amerikanske mænd. Opstanden over den manglende diversitet blev reflekteret gennem Twitter under hashgtagget #OscarsSoWhite. Det bevidste fravær af skuespillerne Will Smith, Jada Pinkett Smith og filminstruktør Spike Lee skulle ligeledes ses som en protest mod ceremonien og manglen på diversitet. Dog vil nogen påpege, at den manglende tilstedeværelse af 'the Smiths' nok snarere var en protest mod Will Smiths egen manglende nominering, der her fik lov at udfolde sig i form af en systemkritisk udeblivelse. Ikke desto mindre blev kontroversen og racismen i Hollywood flittigt diskuteret. Endda under selve prisuddelingen.

Værten for den 88. Oscaruddeling var komikeren Chris Rock, der under hans åbningsmonolog prøvede at sætte ord på racismen i Hollywood.

"The real question everybody wants to know, everyone want's to know in the world is, Is Hollywood racist? You know that's a..that's a.. you got to go at it the right way. Is it burning-cross racist? No. Is it fetch me some lemonade racist? Naw naw. It's a different kind of racist. [...] "You're damn right Hollywood's racist, but not the racist that you've grown accustomed to. Hollywood is sorority racist. It's like, 'We like you, Rhonda, but you're not a Kappa.' That's how Hollywood is" (E.R, 2016).

Ud fra citatet opstiller Rock to former for racism. Den ene fæster sig i det, han kalder "*burning-cross racism*", eller på lidt klodset fordansket vis 'brændende-kors racisme'. Her ses en direkte reference til Ku Klux Klan, en af de mest etablerede racistiske grupperinger i USA, der siden deres etablering i 1865 har søgt at terrorisere de befolkningsgrupper, der ikke blev set som en del af det ariske samfund. Dette særligt i det sydlige USA, hvor man gennem lynchninger, vold og trusler, søgte at terrorisere den afroamerikanske befolkning. Det brændende kors er med tiden gået hen og blevet synonymt med klanen og blev, udover i rituelle sammenhænge, brugt som et symbol og trussel om vold (Greenhouse, 2002).

Den anden form for racisme, Rock nævner, er "*sorority racism*". Her hentydes til de sociale organisationer og sammenslutninger, som befinder sig på de amerikanske universiteters campus. Disse inkluderer både fraternities (mandlige) såvel som sororities (kvindelige). Disse broder- og søsterskaber har gennem tiden haft stor prestige hos de studerende, og et medlemskab heraf vil være en ret 'big deal'. De ses dog i visse sammenhænge som værende elitære, da det ikke er alle, der får 'æren' af at blive optaget eller accepteret som en del af dette fællesskab. Kappa er en af de mest kendte bror- og søsterskaber i

USA, og Rhonda skal i denne forbindelse ses som navnet på en afroamerikansk pige. Rock søger her at eksemplificere hverdagsracismen gennem et eksklusionsbegreb. Måske ikke så iøjnefaldende som et brændende kors, men muligvis ligeså farligt. Et brændende kors kan man i det mindste identificere, påtale og bekæmpe. Usynlige strukturer er derimod mere komplicerede og ikke nær så håndgribelige. Rocks udsagn beskriver egentlig ret fint, hvilke nuancer og forskellige aspekter racismen efterhånden omfatter. Nogle gange er det nok lettere at se og påtale racismen, når den foregår som en *burning cross-racism*. Det er bare vigtigt, at vi ikke tror, at racismen er begrænset til netop det åbenlyse.

Med tiden har vi set en række ideologiske tankesæt integrere sig i den danske og vestlige sfære. Tankesæt som i sig selv ikke nødvendigvis er problematiske. Læses de derimod ind i et større samfundsmæssigt perspektiv, vil de være i stand til at skabe udfordringer i kampen mod racisme. Specielt drejer det sig om to perspektiver. Det liberalistiske tankesæt funderet i valgsproget *'du er din egen lykkes smed'*, og hvad jeg kalder for det forfejlede humanistiske manifest, som går på ideen om, at *'jeg ikke ser farver eller kulør, men bare mennesker'*. Det, som disse tankesæt har til fælles, er, at de på hver deres måde benægter bagvedliggende, historiske og ulighedsskabende strukturer i samfundet. Den ene afskriver ideen om disse, mens den anden lukker øjnene for dem. Det første citat understøtter ideen om, at vi selv, og kun os selv, har ansvaret for vores skæbne og ligeledes vore placering i samfundet. Det andet har sit virke i en forfejlet humanistisk tilgang, der søger at bekæmpe racismen ved at stikke hovedet i sandet og ikke se andet end sandkorn.

Det lyder måske rigtig smukt på papiret, det med ikke at se farve, bare mennesker. Hensigten er sikkert også reel nok. Dog virker det at afskrive vores kulør og direkte blænde os selv i forsøget på at virke menneskelige både påtaget og lettere arrogant. Som Trevor Noah sagde i hans interview med den omdiskuterede konservative debattør og kommentator Tomi Lahren; "(...) You don't see color? So what do you do at a traffic light? Uuhm I don't believe in that at all, when people say that. There is nothing wrong with seeing color, it is how you treat color that is more important" (The Daily Show with Trevor Noah, 2016). At stadfæste vores forskellige kulør er en helt essentiel del af det at anerkende hinanden, samt den stolthed og kulturelle ballast man heraf måtte bære på. Som Noah pointerer, har kuløren i sig selv aldrig været et problem. Udelukkende den måde kuløren er blevet behandlet på.

En af grundene til, at racismens tilstedeværelse har været let at feje væk i den danske debat, er, at man langt hen ad vejen ikke anerkender præmissen om en bagvedliggende og ulighedsskabende struktur, der ligger til grund for dennes eksistens. Argumentet bliver derfor, at vi alle, som medborgere, jo har lige

rettigheder på papiret og selvfølgelig bliver behandlet derefter. Det samme dogme har vi set blive ført som modargument mod feminismen. Dog virker det til, at man gennem opråb og vidnesbyrd fra #Metoo bevægelsen i højere grad er begyndt at anerkende og blive bevidst om eksistensen af en overordnet patriarkalsk struktur. Selvom vi i løbet af år 2017 fik et øget fokus på den danske racisme i forbindelse 100-året for salget af det tidligere dansk Vestindien og derigennem et større fokus på den danske kolonitid, så kniber det stadig med at drage og anerkende parallelterne til nutidens racisme.

Ved at afskrive racismen gennem argumentet om lige rettigheder negligerer man, at racismen ikke udelukkende befæster sig i ulovligheder. Den foregår, ja nærmest trives, ofte inden for lovens rammer. Tilbage i 2007 skrev Rune Kier Nielsen et speciale omhandlende racisme i Brasilien. En af konklusionerne var, at når den brasilianske regering ikke anerkendte eksistensen af forskellige racer i landet og dermed afskrev racismen, så var den sorte del af befolkningen i langt højere grad udsat for eksklusion. Denne eksklusion kunne man ifølge Nielsen se gennem diskrimination i forhold til deres udseende, tøj, boligsituation etc. Dette i langt højere grad end folk der var ”hvidere” i huden. Her påpeger Nielsen, at man som sort i Brasilien bliver ramt 2 gange. Selvfølgelig i form af racismen selv, men derudover gennem regeringens manglende anerkendelse af dens eksistens. Videre kobler Nielsen den brasilianske situation med tendenser i Danmark:

Hvis man bytter 'sorte' ud med 'indvandrere' og 'hvide' ud med 'danskere' kan man tydeligt se, hvordan det er de samme mekanismer, der er på spil. Mange føler det samme dilemma, hvor deres oplevelser af diskrimination ikke anerkendes, og derfor føler de sig udelukket af det danske samfund (Nielsen i Nyeng, 2007).

Flere røster har gennem tiden prøvet at sætte ord på hvor de ser og oplever racismen i Danmark. Ahmed Dhaqane, formand for en somalisk forening og siddende byrådsmedlem i Rødovre, har haft en del personlige oplevelser med racismen i Danmark. Dhaqane ser dog racismen som værende mere kompleks end bare at være henholdt til mødet mellem hvid og brun.

"Blandt de etniske minoritetsgrupper bliver somaliere anset for at være nederst i hierarkiet, og somaliske børn oplever at blive kaldt pirater, fundamentalister og øksemænd med reference til ham, der angreb Kurt Westergaard, af andre etniske minoritetsgrupper som tyrkere og albanere – også af muslimer" (Gustavsen & Sauer, 2016).

Videre uddyber Dhaqane: "vi vil gerne tænke, at danskerne er en samlet gruppe, som udsætter indvandrere for diskrimination, men vi forholder os sjældent til, at der også kan foregå diskrimination og være fordomme internt mellem de forskellige etniske minoritetsmiljøer" (ibid.).

Mary Tesfay, der driver bloggen "Brun & Dansk", har ligeledes været ude og dele hendes oplevelser med den danske racisme. I en artikel til Information fortæller hun, hvorledes hendes historielærer i gymnasiet, der underviste klassen i USA's slavehistorie, insisterende kiggede på hende, hver gang han ytrede ordet:

"(...) 'neger' ... Først tænkte jeg, at det bare var mig, der havde *noia*, men så bemærkede mine klassekammerater det også. Og så var der den opgave, han ville dumpe, fordi jeg havde skrevet 'mobilisere' et sted. Den måtte jeg have skrevet af fra nettet, sagde han, for det ord burde sådan en som mig slet ikke kende" (Faber, 2016).

En anden episode Tesfay beretter om, var en dag hun, som 17-årig, var på vej til dans. Her kom hun forbi nogle drenge, der spillede fodbold på en villavej. Da drengene så Mary, blev spillet stoppet. Dette til fordel for at gestikulere abelyde og fagter henvendt til Mary: "Jeg tænkte: *What?! Er det mig, de laver abelyde af? Jeg havde jo travlt og kæmpe hørebøffer på, så jeg kiggede mig omkring. Og gu' fandme var det mig! De havde stoppet spillet og stod i stedet og lavede lyde og abefagter* (ibid.).

Mana Tarah, skrev tilbage i 2015 et debatindlæg i *Ethniqa* magazine. Her endte en flødebolleuddeling i klassen med et flittigt brug af ordet "negerboller". Både fra elevernes side og endda af hendes egen lærer. Hun gjorde i øvrigt denne lærer opmærksom på den racistiske udlægning af ordet men blev mødt med, "[...] vi skal da ikke ændre vores sprogvaner, bare fordi I er kommet hertil" (Tarah, 2015).

Sjovt, eller snarere sørgeligt, nok er det ofte det aspekt, der insisterende bliver modsvaret, når racismen prøves italesat her i Danmark. Både Anette Heick og endda vores tidligere UNDERVISNINGSMINISTER, (nuværende miljø- og fødevareminister) Esben Lunde Larsen har begge i tidligere kronikker og indlæg manet til kamp mod den "politiske korrekthed" her i landet. "Hvis jeg i fremtiden skal omtale en person, der er sort, så vil jeg omtale ham som neger, fordi det er, hvad ordet retteligt dækker over" (Sørensen, 2014). Sådan udtalte Esben Lunde Larsen til Jyllandsposten i 2014. Senere samme år tog Heich stafetten videre og skrev følgende vedrørende debatten om brugen af n-ordet: "Den diskussion orker vi ikke mere, selvom ordet neger stammer fra det latinske ord "niger", der kort og

godt betyder sort. Intet andet. Det er ikke slang eller pop. Nedsættende bliver det kun, fordi nogen – igen – motivfortolker” (Heick, 2014).

Let og arrogant bliver den historiske kontekst, som har givet ordet dets betydning, fuldstændig affejet. Ligeledes sker det med de stemmer, der prøver at råbe op, de stemmer som ordet er rettet imod og de stemmer, som har oplevet det på egen krop. Jævnfør Heick er det altså ofrets egen skyld, hvis der tillægges ordet nogen form for racistisk undertone og ikke krænkeren selv.

Jeg husker tydeligt min opvækst i det vestlige Århus, nærmere betegnet Frydenlund. En opvækst, der har sat så store afmærkninger, at jeg i en alder af 29 stadig har lyst til at kaste et W i ny og næ, mens jeg påkalder mig 8210. Mine bedste kammerater dengang havde rødder i blandt andet Eritrea og Sudan. Nogle gange reflekterer jeg over, hvad de har måtte ligge øre til op igennem tiden. Udover at abstraherer fra en generel hård men venskabelig tone i kvarteret alle iblandt, så var der bare visse situationer, hvorpå racismen viste sit væsen. Her i form af jokes fra nogle af de hvide børn på legepladsen, som ”*er du kommet ud af din mors numse, siden du er så brun*” til en flittigt brug af n-ordet. Udover disse kan jeg huske en oplevelse, min ven og jeg havde i bussen. En lørdag eftermiddag efter den obligatoriske teenage-tur på strøget var vi på vej hjem til Frydenlund i bus nr. 4. En fuldvoksen mand stiger på, to stop inden vi skal af. Han kigger på os, læner sig over til min kammerat og siger ”*Du skal bare flytte dig*”. ”*Hvorfor?*”, spørger min kammerat irriteret. ”*Fordi jeg siger det. Fordi du er sort, og jeg er hvid*”. I en alder af henholdsvis 12 og 13 år får vi fyret nogle skældsord afsted til ham, mens vi fremstår ret chokerede. Efter vi var steget ud af bussen, kunne jeg se min kammerat ryste over hele kroppen af raseri. Jeg ved godt vi allesammen, specielt fra barndommen har personlige ting, vi kæmper med. Dette skal derfor ikke ses som et forsøg på at skabe et opråb af Anne-Grethe Bjarup Ris’ke dimensioner om, hvor synd det er for de ’stakkels’ kulørte danskere. Intentionen er her udelukkende at belyse og anerkende nogle af de problematikker, der kommer med at være kulørt i et land som dette. Forestil jer, at man som barn i forvejen kan gå rundt og have det svært ved at spejle sig i fjernsyn, blade, aviser eller de andre børn på skolen eller institutionen, og så samtidig blive nedgjort for netop det, man skiller sig ud på, ens hudfarve. Jeg vil i øvrigt gerne understrege overfor Esben og Anette, og for hvem det måtte være relevant, at jeg, i min opvækst i Frydenlund og det 29-årige lange liv jeg efterhånden har på bagen, aldrig har hørt nogen omtalt med n-ordet i et flatterende eller neutralt beskrivende øjemed. Og det ligegyldigt hvem ordet blev brugt af eller var ment på.

Noget andet, jeg som hvid dansker har oplevet gennem tiden, er, hvor personligt os hvide tager det, samt hvor følelsesladede vi bliver, når vi bliver konfronteret med eksistensen af racisme, eller denne bare påpeges. Mange føler sig trådt på, provokeret og endda angrebet. Man skal ikke scrolle længe på kommentarsporene i Facebooks katakomber for at finde dybsindige iagttagelser såsom:

”jeg bliver da ikke stødt over det hedder et HVID-løg så hvorfor bliver i stødt af det hedder negerboller”, [...]”da jeg var i Tanzania blev jeg da ikke gal i skralden over at blive kaldt Mzungu, jeg tog det med et smil”, ”hvorfor må de kalde hinanden det hvis vi ikke må” eller ”Racistkortet trækkes hurtigere end Lucky Luke ”.

Jeg stiller mig ofte uforstående overfor, at man som hvid kan blive så fornærmet over, at folk ser sig frabedt at blive kaldt n-ordet eller bare siger fra overfor hverdagens 'hyggeracisme', selvom den ofte serveres med et blink i øjet, gode intensioner og en lille latté.

En artikel i Metroxpress, tilbage fra maj 2016, beskrev, at hver fjerde dansker foretrak at bruge n-ordet om en person med afrikansk baggrund. I selvsamme artikel havde de fundet en person med afrikanske rødder, som bekræftede danskerne i, at der bestemt ikke var noget i vejen med deres umanerlige trang til n-ordet. Dette da hun "[...] kalder sig selv neger, og foretrækker også at hendes venner kalder hende det" (Fogt, 2016). Artiklen endte med at igangsætte en fire dages spørgeundersøgelse på Facebook, startet af Mary Namagambe. Hun spurgte herboende afrodanskere, om de vil tiltales med n-ordet? Tilbagemeldingen blandt de deltagende var, at 1359 personer svarede nej, mens ti svarede ja (Dreyer, 2016).

Hvis vi som land ikke engang kan mødes, og bare anerkende den frustration, sårbarhed og afmagt, som nogle af vores medborgere måtte føle ved brugen af n-ordet, specielt efter der klart gives udtryk for netop dette, så er der grænser for hvor meget vi kan tillade os at prale af Danmark som et foregangsland for tolerance, åbenhed og accept. Desuden tror jeg ofte, at grunden til, vi ikke ser racistiske tendenser i os selv eller vores handlinger, er, fordi vi, specielt i Danmark, har en ide om, at vi lige siden dåben af Harald Blåtand har stået på den rigtige, humane og næstekærlige side af historien. Det er bare ikke korrekt. Vi kan ikke se bort fra vores kolonisering af Caribien og Ghana og direkte medvirken i den globale slavehandel, som Anna Neye gik i dybden med i DR-serien 'Kald mig bare brun'. Vi kan ikke se bort fra, at vi gennem historien har været med til at kreere en direkte ulighedsskabende struktur og et verdenssyn, som vi stadig kæmper med den dag i dag. I øvrigt må vi stoppe med at tro, at latinske ord og betegnelser på en eller anden særegen måde bare er fuldstændige neutrale størrelser, der uden nogen form for historisk kontekst bare beskriver verdenen, som den er. Vores sprog, ageren og samfundsmæssige

ståsted er jo alt sammen formet af historiens gang. Det er derfor vigtigt at slå fast, at vi i Danmark, som værende en del af den vestlige kultur og historie, ikke bare tror, at denne på ingen måde er indlejret eller indirekte har påvirket vores menneskesyn og verdensforståelse. Problemet er, at ligeså snart vi ikke erkender eksistensen af racismen og bare ryster på skuldrene af den, eller direkte fejrer den i ytringsfrihedens ufejlbarlige og til tider misforståede navn, så giver vi automatisk spillerum og accept til at vedligeholde den.

Det er i øvrigt pudsigt, at vi i så høj grad hæfter os ved ytringsfriheden, men direkte vælger at frasortere visse ytringer, fordi man ikke føler, de er værd at høre på. Når afrodanskere eller muslimer for den sags skyld endelig påtaler den diskrimination, de udsættes for, så er modsvaret ofte, at det er dem, som er sarte, dem der ikke kan tåle mosten, og dem som bare kan lukke ørene, hvis de ikke kan lide, hvad de hører. Heraf har vi allerede frataget dem deres stemme og mulighed for at blive hørt. "No need to hear your voice when I can talk about you better than you can speak about yourself" (...) "I am still the colonizer, the speaking subject and you are now at the center of my talk" (Eagleton, 2010: 241). Et her, berømt citat fra den anerkendte amerikanske forfatter Bell Hooks, som har skrevet og forsket i racismens historiske konsekvenser. Gennem citatet pointerer Hooks, at selvom kolonitiden som historisk epoke måske er overstået, så er vi stadig berørt af de historiske og kulturelle afledte effekter, som denne har ført med sig. En af disse effekter er opretholdelsen af et magtperspektiv i relationen mellem koloniasator og den koloniserede. Nok foregår det koloniale aspekt på helt andre præmisser i Danmark anno 2018. Dog kan der, ud fra Hooks citat, drages visse paralleller, i tanken om, at vi som hvide danskere ofte føler os bedre i stand til at fortælle vores muslimske og afro-danske medborgere, hvor racismen eksisterer, hvem der udsættes for den, og hvem der (i hvert fald ikke) bidrager til den.

Det leder os hen til et overordnet spørgsmål, vi må begynde at stille os selv. Kan man som muslim eller afrodansker nogensinde have en jordisk chance for at blive fuldgyldigt medlem af det danske bror- og søsterskab?

Selvom vi gennem tiden har set tendenser til voldelige former for 'burning-cross' racisme her i landet, bl.a. med ildspåsætning af asylcentre, overfald mm, så er og bliver Danmarks akilleshæl 'Sorority-racism'. En racisme, der formår at manøvrere inden for lovens lange hvide arm og på alle parametre af det politiske spektrum. Som Rock sagde; "Hollywood is sorority racist. It's like, 'We like you, Rhonda, but you're not a Kappa'" (Rock, 2016). Vores Sorority er dog ikke Kappa, men derimod Danmark. En eksklusiv klub som indbefatter nogle få millioner i denne verden, og vi er ikke glade for nye medlemmer. De må gerne være her, hænge ud, mingle og få en drink i baren, men emblemet på collegejakken kommer

ikke foreløbigt. Dette ligegyldigt hvor mange indivielsesritualer, de går igennem: *It's like, 'We like you, Amani, but you're not a Dane'*.

Litteratur

- Dragsdahl, J. (2017). I Danmark har vi behov for en diskussion om, hvad racisme er". Ræson [online] tilgængelig på: <http://raeson.dk/2017/interview-med-joergen-dragsdahl-i-danmark-har-vi-behov-for-en-diskussion-om-hvad-racisme-er/>
- Dreyer, P. (2016). Hell no, NEJ, og en hel masse !!!: »Vi vil ikke kaldes negre«. Berlingske [online] tilgængelig på: <http://www.b.dk/nationalt/hell-no-nej-og-en-hel-masse-vi-vil-ikke-kaldes-negre> [Tilgået 21. juni, 2016]
- Eagleton, m. (2010). *Feminist Literary Theory- A Reader*. 3. Udgave, London: Wiley-Blackwell
- Faber, J. (2016). What?! Er det mig, de laver abelyde af? Information [online] Tilgængelig på: <https://www.information.dk/debat/2016/10/what-laver-abelyde> [Tilgået 29. januar 2018]
- Fogt, L. (2016). Så mange danskere foretrækker ordet 'neger'. Metroexpress [online] Tilgængelig på: <http://www.mx.dk/nyheder/danmark/story/13590241> [Tilgået d. 21. juni 2016]
- Greenhouse, L. (2002). Supreme Court Debates Free Speech and Cross Burning. New York Times [online] Tilgængelig på: <https://www.nytimes.com/2002/12/11/national/supreme-court-debates-free-speech-and-cross-burning.html> [Tilgået d. 31. Januar 2018]
- Gustavsen, R. & Sauer, P. (2016) Somalierne er underdogs blandt Danmarks indvandrere. Vice [online] Tilgængelig på: <https://www.vice.com/da/article/kw9wv/somalierne-er-de-etniske-minoriteters-underdogs> [Tilgået d. 29. januar 2018]
- Oscars (2016). Chris Rock's Opening Monologue. [video online, 05:20-05:43 & 06:39-06:55]. Tilgængelig på: <https://www.youtube.com/watch?v=kqhVNZgZGqQ> [tilgået d. 29. januar 2018]
- Nyeng, J.A. (2007) Sort i et land uden racer. Information [online] tilgængelig på: <https://www.information.dk/indland/2007/09/sort-land-uden-racer> [tilgået d. 1. August 2016]
- Tarah, M. (2015) N-ORDET BETYDER IKKE BARE SORT PÅ LATIN. Ethniqa Magazine [online] tilgængelig på: <http://ethniqamagazine.dk/n-ordet-betyder-ikke-bare-sort-paa-latin/> [tilgået d. 1. August 2016]
- The Daily Show with Trevor Noah (2016). The Daily Show - Tomi Lahren - Giving a Voice to Conservative America on "Tomi" [video online, 06:30-06:42]. Tilgængelig på: <https://www.youtube.com/watch?v=F2xv4fba65U> [tilgået d. 5. December 2016]